

SNEIJDER

Kees Jansma

Sneijder

INSIDE

© Inside 2020
© Kees Jansma, Wesley Sneijder
© Fotografie: Jasper Suyk
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Typografie: Crius Group, Hulshout
Tekstbewerking: Rick van Leeuwen en Joke Jonkhoff

ISBN 978 90 488 5503 2
ISBN 978 90 488 5504 9 (e-book)
NUR 491

OVERAMSTEL

uitgevers

Inside is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord	7
Ondiep	11
Sinterklaas Van Praag	19
Ajax, in lijstjes	29
Dick, Willem en Marco	39
Real Madrid	51
Inter	63
WK 2010	73
Toscaanse bruiloft	83
EK 2012	89
Van 6 naar 3 miljoen	97
WK 2014	105
Fener Ađlama	121
El Pasillo	133
LOUIS	147
Texas Hold'em	159
Falen in de woestijn	161
Mijn favoriete elftal	167
Het afscheid	173
Terug naar het Vaticaan	179

Sportpark Wesley Sneijder	185
De Sneijdertjes	191
Corona	197
Yolanthe	205
Geen zware dobber	213
Mijn toekomst	219
De vrienden	227
Vrijmibo	235

Voorwoord

Het is 15 november, 2003. Oranje speelt op Hampden Park in Glasgow tegen Schotland. De eerste play-off-ontmoeting voor een ticket naar het EK 2004 in Portugal. Door een goal van McFadden verliest Oranje deze heenwedstrijd met 1-0. Deelname aan het Europees Kampioenschap lijkt ver weg.

Nederland is in paniek. We zullen toch niet, na het gemiste WK 2002, weer ontbreken op een eindtoernooi?

Wesley Sneijder maakt deel uit van de selectie, maar komt tijdens die ontluisterende nederlaag niet in actie. In aanloop naar de beslissende return in Amsterdam leer ik, als journalist, Wesley Sneijder een beetje kennen. Ik ben dan nog geen perschef van Oranje, dat word ik na het EK 2004.

De relatie tussen pers en Oranje-spelersgroep is weer eens slecht, maar de negentienjarige Wesley trekt zich daar niet veel van aan. Olijk slaat hij mij op de schouder en schaterlachend zegt hij dat ik mijn 'vriend Advocaat' maar eens moet overhalen hem in de ArenA op te stellen. 'Appeltje-eitje, die gasten kunnen er geen klote van.'

Een uitspraak die ik hem in de jaren erop nog vaak, vol

overtuiging en in verschillende varianten, heb horen herhalen. Om te beginnen direct na de return, die Oranje met 6-0 wint, met een hoofdrol voor basisspeler Wesley Sneijder. Ook zijn maatje Rafael van der Vaart staat die avond aan de aftrap, tegen de wanhopige Schotten. Wesley scoort, strooit met passes en geeft assists. 'De jeugd grijpt de macht,' kopt *De Telegraaf* de volgende dag.

En Wesley Sneijder zegt tegen mij: 'Die Schotten kunnen er geen kut van.'

Ik heb hem 134 interlands lang van dichtbij meegemaakt. Zowel sportief als privé. Eerst als journalist, maar vooral als perschef van het Nederlands elftal. En hij altijd als Wesley Sneijder. Altijd zichzelf. Of hij nou voor Ajax, Real Madrid, Internazionale, Galatasaray, Nice, Al-Gharafa of Oranje speelde. Voetballend vaak meesterlijk, soms goed, soms slecht, maar ook altijd: Wesley Sneijder.

Hij won meer dan twintig grote prijzen, was de hoofdrolspeler bij topclubs, excelleerde voor Oranje tijdens de WK's en is een echte volksheld, die als persoon vaak gelukkig en soms ongelukkig is. Die een uitgesproken mening heeft en vaak onderwerp van discussie is, als voetballer en als bekendheid, zowel in de serieuze media als in de boulevardpers.

We hebben elkaar door de jaren heen goed leren kennen. De lach overheerste, maar ellende was er ook. En waar we met Oranje ook waren, hij belde me dagelijks om half acht wakker. 'Koffie, badmuts?'

En dan dronken we koffie. Eenzaam, ver van huis, haard, familie en vrienden, maar nooit alleen.

Het mag duidelijk zijn, ik ben niet objectief. Ik vond en vind Wesley een aardig mannetje. Een interessant persoon ook, met een moeilijk karakter en voorzien van tegenstrijdige eigenschappen; wilskrachtig en gemakzuchtig, weerbarstig en meegaand, beïnvloedbaar en moeilijk te overtuigen. Slap, sterk.

Maar bovenal vind ik Wesley Sneijder een grandioos voetballer en een echte liefhebber. Zijn goal tegen Schotland, 'voor Dickie', zijn doelpunten tegen Louis en voor Louis, zijn WK met Bert, zijn bloedvorm onder Mourinho, zijn linker- en rechterbeen, zijn passes...

En hij is natuurlijk onze recordinternational. Dat sneeuwt de laatste tijd een tikkie onder. Het is tegenwoordig meer boulevardpers dan voetbaljournalistiek. Daarom dit boek. Daarom vroeg ik dit keer aan hém: 'Koffie, Wes?'

'Doen we, badmuts.'

Kees Jansma

Ondiep

Ik ben geboren en getogen in de Utrechtse wijk Ondiep. We woonden in de Vijgeboomstraat, niet ver van het Zandpad. Dat zal jij wel kennen, Kees, daar zaten de hoeren.

We voetbalden de godganse dag op het Boerhaaveplein. Alleen met gasten uit Ondiep, anderen kwamen de wijk niet in. Het was onze wijk. We leefden op straat, tot 's avonds laat. En we leefden van het kattenkwaad. Dat was het, in het begin. We schopten de bal regelmatig bij mensen in de voortuin of door een raam en dan moest ik de bal halen en sorry zeggen. 'Dat kan jij,' zeiden die gasten. 'Jij zet je schijnheilige smoel op en bent opeens een leuk, geinig joch.' Ik kon natuurlijk ook al aardig tegen een bal trappen, op mijn vijfde al, dus ze hadden wel respect voor me.

Ik sliep thuis op één kamertje met Jeffrey, in een stapelbed. Boven mijn bed hingen posters van Marco van Basten, Frank Rijkaard en Ruud Gullit. De helden van AC Milan, ik adoreerde ze. In 1988, na het gewonnen EK, stond ik voor het gebouw van Douwe Egberts aan de A2 bij Utrecht te wachten op de spelersbus van het Nederlands elftal, met al die beroemdheden erin. Uren wachten en even wuiven.

Eigenlijk best gek, dat ik me dat nog kan herinneren. Ik was vier jaar, man. Waarschijnlijk vergeet ik het nooit meer, omdat iedereen zo blij was. En iedereen bleef juichen. Het was ook een stoer gezicht, die Hollanders in zo'n mooi shirt. De helden van de Serie A, voor mij toen nog heel ver weg. We zagen al hun wedstrijden op televisie, in samenvattingen bij de NOS. Toen ik ze later tegenkwam, ging dat eigenlijk heel raar. Ik had respect voor hen, zij voor mij. Dat gaat zo bij voetballers, dan wordt er niet meteen over grote successen gesproken. Marco kwam natuurlijk uit Utrecht, dus ook mijn held, Gullit vond ik de showman en Rijkaard? Hij was de stille kracht. Ik keek naar ze, ik vond ze fantastisch. Maar toen ik ze zelf sprak vond ik dat eigenlijk heel normaal. Toen ging mijn eigen loopbaan voor.

Ik ken de helft van mijn familie niet eens. Mijn oma, de moeder van mijn moeder, had 22 kinderen! Een aantal jaar geleden tijdens een reünie moest ik me aan meer dan de helft voorstellen. De echte Ondiepers kende ik; anderen waren weggetrokken.

Mijn ouders hadden met Jeffrey, mijn oudste broer, en met mij best wat problemen. Ze probeerden streng te zijn. Maar we hadden niks, dus zij moesten keihard werken en waren daarom vaak weg. Mijn vader monteerde glijbanen in pretparken door heel Europa, mijn moeder maakte schoon in kantoren. Mijn vader, Berry, ging later ook in de nacht-

dienst bij de PTT. Er moest eten op tafel komen en wij moesten er netjes uitzien.

Ik voelde me bevoorrecht en de voordeur stond bij ons altijd letterlijk open. Voor iedereen die maar wilde langskomen of wilde blijven slapen. Soms zaten we met tien gasten in dat kleine huisje. En wanneer we ergens heen moesten, bracht mijn vader me. Hij kwam ook altijd naar onze wedstrijden kijken. Mijn moeder, Sylvia, weinig. Zij was volgens mij blij als we allemaal even het huis uit waren. Kon ze al die voetbalkleren wassen, of weer ergens gaan poetsen, voor een paar centen.

Jeffrey, ik en Rodney – de jongste – hadden aandacht nodig en we flikten van alles. Het liep regelmatig uit de hand. Ik zat een keer thuis op de bank toen een vriendje kwam aanhollen om te vertellen dat Jeffrey in elkaar was geslagen. Dat kon niet. Toen niet, nu niet. Mijn broers zijn alles voor me. Ik eropaf. Bleek die gozer een meter groter dan ik. Niet zo vreemd, want iedereen was een meter groter dan ik. Toch heb ik direct op hem ingebeukt... En kwam ik daarna totaal verfrommeld thuis. Kreeg ik daar nóg eens op mijn donder.

Het ging in Ondiep om eer. Er viel in die tijd niets te romantiseren. Het was ons leven, we genoten van de wijk en we gruwelden ervan. Aan Ondiep viel niet te ontsnappen. De criminaliteit was altijd dichtbij en ik heb eraan meegedaan. Raampje van een auto ingetikt, portemonnee van de voorbank gejat en wegwezen. Twee uur later, thuis, wist

Jeffrey het al... Ik kon kiezen, of de helft van die centen aan hem geven, of hij vertelde het aan papa en mama. Gaf ik hem snel de helft, of eigenlijk iets minder dan de helft...

De politie hield de wijk scherp in de gaten, maar we waren nogal moeilijk te pakken. Soms reed de politie te paard Ondiep binnen om de boel uit te kammen. Iedereen dekte elkaar als het nodig was. We gingen alleen al uit eensgezindheid met de vijand op de vuist. Niet eerst vragen wat er aan de hand was. En iedereen van buiten Ondiep was de vijand. Veel gasten van ons uit die tijd zijn naar de kloten gegaan. Armoede, criminaliteit. Ergens onderweg kregen velen een kans om eraan te ontsnappen, maar dat is weinigen gelukt.

Ik zat op de lagere school in de Amandelstraat, even verderop in Ondiep, en kon goed leren. Ik was wel een ratje. Een aardig ratje. Eerst ben ik verlegen wanneer ik ergens nieuw kom, maar na drie dagen sta ik vooraan. Moet wel, anders zie ik niks... Ik laat me dan ook gelden, schop van me af. Toen op school ook, zeker toen ik vanaf mijn zevende naar Ajax ging.

Via de talentendagen kwam ik bij Ajax. Mijn broer speelde al bij de club en ik was er ook regelmatig te vinden. Mijn aanwezigheid was ze toen al opgevallen.

Als klein Utrechts mannetje ging ik naar Ajax, met zo'n grote Ajax-tas sjouwend door Ondiep. Dan moet je als jochie sterk in je schoenen staan. Waarvoor ze mij allemaal niet hebben uitgemaakt... Daar krijg je nu nog een ernstige

ziekte van. Later, op het Prisma College in Lunetten, ging ik weer met die Ajax-tas naar school en werd ik elke dag door het Ajax-busje opgehaald. Ook geen feest. 'Ga je weer naar die neuzen?' Want zo worden de Ajaxspelers en fans in Utrecht genoemd. Ze vonden me een overloper. Of ze hadden het hardop over dat klote-Ajax, om me te intimideren. Dat heeft mij gevormd. Ze zouden mij niet klein krijgen. Niet nog kleiner...

Ik had een havo/vwo-advies en wist ook wel dat ik het kon, vooral door mijn gevoel voor taal. Maar net in die tijd drong het besef bij me door dat ik het wel eens kon gaan redden bij Ajax.

Ik had in Patrick Ladru een fantastische trainer. Die gaf me altijd volop aandacht. 'Dat heb jij nodig, vriendje,' zei hij dan. 'Maar je verdient het ook.' Hij zei altijd dat niet Ajax mij goed zou maken. Dat deed ikzelf. Hij maakte mij beter.

Het was jaar in jaar uit, vanaf mijn zevende, spannend aan het einde van het seizoen. Dan moest je op gesprek. Blijven en doorgaan, of wegwezen... Zenuwslopend. Een voor een werd je binnengeroepen. Na een paar jaar hadden we de procedure gelukkig wel door. Wie mocht blijven, werd als eerste binnengeroepen. Wie werd weggestuurd, kwam aan het eind. Die kon dan ook meteen zijn spullen inleveren.

Ik scoorde de eerste paar jaar tijdens die beoordelingen een zesje, vooral omdat ik snelheid te kort kwam. Maar ik mocht wel steeds door. Daarna gingen de cijfers omhoog, van

een 6.5 naar een 7, naar een 7.5 en door. Het ging vaak over mijn fysiek. Ik zou te klein zijn voor het grote werk. Maar ze vonden met ook sterk, een stevig kereltje. Ze zagen het steeds meer in mij zitten. Ze wisten gelukkig niets van mijn Ondiep-gedrag, anders hadden ze me er zo uit gedonderd.

Ajax werd belangrijker en school lastiger. Bij het zoveelste slechte cijfer zei de lerares van het Prisma dat ik de enige in de klas was die weer een onvoldoende had gehaald. 'Ga eens leren, Wes!' 'Maar ik ben ook de enige die profvoetballer word,' antwoordde ik. Iedereen lachte zich gek. 'Dat kan niet,' zei ze, 'die kans is een op duizend!' 'Klopt helemaal!' zei ik weer. Zij vond me een vwo-klant, maar ik koos uiteindelijk zelf voor de mavo. Snel een diploma ophalen en alles op Ajax zetten. Mijn droom moest uitkomen.

Jeffrey speelde ook bij Ajax, maar hij heeft het niet gehaald. Te vaak en te vroeg geblesseerd. Zo jammer. Het is niet zo dat hij onder mijn naam heeft geleden, hij was al weg toen ik doorbrak. Rodney had er wel last van. Hij kwam na mij en werd altijd met zijn oudere broer vergeleken. On-eerlijk, hij werd daar doodziek van. Met een andere achternaam had hij nu nog in de Eredivisie gespeeld. Ik heb in die jaren zoveel jongens om me heen zien afvallen. Alleen John Heitinga niet, die was en bleef erbij.

Nu realiseer ik me dat ik echt ieder seizoen moest presenteren. Dat geldt trouwens ook voor mijn broers. Het was

zwaar, maar niet te zwaar. We hadden er blijkbaar de capaciteiten voor. Aan het eind van ieder seizoen kreeg je een rapport. Ga ik over? Die tijd kon zenuwslopend zijn. Ook omdat de trainers nou niet bepaald complimenteus waren. Dat zijn de gasten die je bij je amateurcluppie begeleiden wel, logisch, maar bij Ajax is dat minder. Dat brengt dan spanning met zich mee. Bij de eerste training bijvoorbeeld. Aan de andere kant, ik ben een jongen uit Ondiep, daar groei je niet op met heel veel complimentjes. Al kreeg ik ze heus wel, op z'n tijd van mij pa en Jeffrey.

Op mijn zestiende kreeg ik bij Ajax een zogenaamd 'koelkastcontract'. Het eerste jaar 80.000 gulden, het tweede jaar 100.000. Ongekend voor een *gassie* uit Ondiep. Maar we hebben daar ook voor moeten afzien, vooral mijn ouders. Telkens naar Amsterdam, zonder dat Ajax ook maar iets vergoedde. Dat kostte een sloot aan benzine, geld dat er eigenlijk niet was. Maar voetballen zouden we en dat geld kwam er. Desnoods nam mijn moeder er nog een pandje bij.

Zij hebben er zoveel voor moeten doen en laten. Ik zie nog het gezicht van mijn moeder toen ze aan de buurt vertelde dat we nieuwe meubels kregen, omdat ik een contract bij Ajax had. En daarna ging ze rondjes rijden in de nieuwe Mitsubishi Carisma, die we kochten van mijn eerste Ajax-geld. Rolde er ineens zo'n grote, glinsterende Japanner door de wijk!

* * * *

Voor mij, als perschef van Oranje, was hij een van de makkelijkste spelers. Journalisten uit alle uithoeken van de wereld wilden hem spreken, en hij kwam, na enig aandringen, altijd opdruven. En hij gaf zijn antwoorden in welke taal dan ook. Zuchtend, dat wel. Maar hij had voor de pers altijd een verhaal. En wanneer een van zijn ploeggenoten een keer niet wilde, kwam hij voor de microfoon. Na de dramatisch verloren WK-finale van 2010 redde Wesley mij weer eens. Aanvankelijk.

Een groep Engelse verslaggevers hijgde naar nóg een mening van een verslagen Oranjespeler en daar, diep in de avond, kwam Wesley Sneijder aansjokken. 'Nog eentje, Wes, die gasten wachten al zo lang.' Hij ging braaf staan. Maar de eerste vraag van een Britse journalist beviel *mij* niet. Het was niet eens een vraag. 'Wat speelden jullie slecht en hard!' Voordat Wesley zijn antwoord kon formuleren, barstte ik uit elkaar. 'Jullie elftal mag al blij zijn als het een keer lukt de bal over de middenlijn naar een medespeler te spelen... Hoe durf je!' En daarna werd ik grof... Wesley keek me vermoed aan en grijnsde. 'Je hebt mij altijd geleerd zo correct mogelijk antwoord te geven,' zei hij, en beende de nacht in. Terwijl ik mijn gevecht met de Engelsen uitvocht, draaide hij zich nog een keer naar mij om. 'Ook in Ondiep opgegroeid?'

Sinterklaas Van Praag

De dag na het puntertje van Patrick Kluivert liep ik aan de hand van mijn vader door de mensenmassa naar het Museumplein. Jeffrey aan zijn andere hand.

Tien was ik, bijna elf. Ajax had de avond ervoor in Wenen de Champions League gewonnen, door AC Milan met 1-0 te verslaan. In mijn Ajax-pakkie was ik aanwezig bij de huldiging. Ik weet nu nog, wanneer ik erlangs rijd of loop, waar we stonden op dat plein: links achteraan, beetje weg van de drukte. Ik was natuurlijk nogal klein, dus mijn vader moest me optillen, anders zag ik niks. Maar ik hoorde wel alles. En ik droomde. Welk jongetje droomt nou niet van een grote loopbaan als voetbalprof? Ik dus ook. En ik zat al bij Ajax. Ik dacht ook dat iedereen dat kon zien. *Kijk, daar heb je die Wesley van Ajax.* Jeffrey moet dezelfde gedachten hebben gehad, hij speelde twee elftallen hoger bij Ajax.

Het was zwaar in de jeugd bij Ajax. Ik kwam uit een veilige omgeving bij DOS, onder de vleugels van Bas Mulder. Hij was mijn eerste begeleider, wat hij zelf nog steeds trots vertelt. Bij Ajax had ik een doel. Ik was bloedserius en

vond het heerlijk om naar Amsterdam gebracht te worden. Met steun van school, in het bijzonder van juffrouw Lodder, Bianca Lodder, van De Boemerang. Zij hielp me op school. Het bijzondere is dat ik nu, via mijn stichting, haar dochter ondersteun. Een talentvolle worstelaar.

Ik leefde destijds van training naar training. Stoer was het. Het nadeel was alleen dat je na een seizoen vaak weer je vriendjes kwijtraakte en nieuwe vriendschappen moest opbouwen. Er werd doorlopend geselecteerd. Mag je door of moet je weg? Maar uiteindelijk stap je daar overheen, want het enige dat telt is dat jijzelf wel door mag. Dat egoïsme sluipt er dan in. Lullig, zei je dan tegen je vriendje of vriendjes, en dat meende je ook wel, maar je was vooral door het dolle dat jij weer een jaar verder mocht.

Robert Stuuut was een van mijn eerste maatjes. Rechtsback. Een kuitenbijtertje. En hij komt uit een echte Ajax-familie. Zijn vader Wim was elftalleider en zijn broer Mark speelde ook bij Ajax, in een elftal met Brutil José en Andy van der Meijde. Ik bleef weleens slapen bij 'Robertje' in Holendrecht. Voetbalden we na de training op de Toekomst verder op het pleintje bij hen voor de deur, tot het donker werd. Robert redde het niet bij Ajax, zoals ik er in die jaren wel tweehonderd tot driehonderd heb zien afvallen. Altijd weer die spanning rondom die meetmomenten, alsof je wachtte op je schoolrapport, met die klotezenuwen in je buik.

Boy Waterman was in de E'tjes een van de keepers. Hij was niet automatisch de eerste keeper. We hadden ook nog Dennis van der Kraan, een jongen uit Zeist. Hij was in het begin gelijkwaardig, maar later stak Boy erbovenuit. Ons gezin had goed contact met de familie van Boy, met zijn Surinaamse vader en Nederlandse moeder. Dan gingen de Sneijdertjes en de Watermannetjes samen in één auto naar toernooien. Boy ben ik in mijn carrière vaak tegengekomen. Bij AZ, als ik tegen hem speelde. En later in Turkije, toen hij bij Karabükspor zat. En dan hadden we nog Johnny natuurlijk, uit Alphen aan den Rijn. John Heitinga. Die stond er altijd en overal. In alle elftallen.

Nando Rafael was er ook, in mijn eerste jaren. Nando was een vluchteling uit Angola, die als jongetje op een dag zijn vader en moeder vermoord aantrof in huis. Een verschrikkelijk verhaal. Met zijn oom en tante vluchtte hij naar Europa, via Italië naar een Nederlands opvangcentrum. Vanuit daar werd Ajax getipt dat Nando heel goed kon voetballen en toen haalden ze hem naar Amsterdam. Later is hij in Lelystad gaan wonen. Hij was lief, zacht en een goede spits. Ik weet nog dat hij niet mee mocht toen wij een toernooi in Italië gingen spelen. Iets met een paspoort en verblijfsvergunning. Dat vonden wij verschrikkelijk, Nando had alles voor het voetbal over. Wij hebben in Italië onze centjes bij elkaar gelegd en een mooie trui voor hem gekocht.

Hij werd goed, Nando, en doorliep alle selecties, maar eenmaal bij het eerste kreeg hij geen werkvergunning, van-

wege die verblijfsvergunning die er nooit kwam. Mocht-ie verdomme niet blijven. Hij is naar Duitsland gegaan, met hulp van Ajax. Naar onder andere Hertha BSC en Borussia Mönchengladbach. Hij speelde ook nog in Denemarken. Mooie loopbaan, kutjeugd.

Jan Olde Riekerink loopt als een rode draad door mijn voetballeven. Bij Ajax was hij mijn trainer in de D'tjes en de C'tjes. Later werkte hij bij Galatasaray als jeugdtrainer en is hij op mijn voorspraak hoofdtrainer geworden. Hij was een top-jeugdtrainer, die altijd met mij wedijverde op de training. Dan ging hij mij voordoen hoe je een lange bal moest geven. 'Let op mijn traptechniek,' zei hij dan. 'Ik kan een streep geven.' Alsof ik dat niet kon...

Uit Jans jeugdelftallen bij Ajax herinner ik me Dyron Daal. Een buitenspeler, lang, snel. Aan het begin van het seizoen was zijn pech dat hij een blindedarmontsteking opliep en er lang uit lag. Hij was uiteindelijk niet top, in de Ajax-jeugd, maar heeft wel een heel leven betaald voetbal gespeeld. In Schotland, België, China; bij een leger aan clubs.

Uit de elftallen van Olde Riekerink herinner ik me ook Mathijs Visser, een ras-Amsterdammer, die nog bij DWS, Blauw Wit en JOS heeft gespeeld. En je had Magid Jansen, mooie jongen, ging naar Telstar. Rocky Schulz, uit Purmerend. Ik trok hele dagen met die gasten op. Daniël de Ridder was daar ook bij, die speelde in onze jongensjaren

meer rechtshalf. Pas later werd hij buitenspeler. Goeie speler, heeft het ook gehaald. Maar hij vond voetbal niet het allerbelangrijkste.

Uit die tijd herinner ik me een aantal jeugdtoernooien en buitenlandse trips. Naar Frankrijk, met Patrick Ladru als trainer. Die was naast zijn werk bij Ajax ook gevangengevaarder. Dan deden we een spel in het bos, in het donker, en kwam hij achter een boom vandaan, sprong hij boven op ons. Ik schrok me te pletter.

We speelden een jeugdzaaltoernooi in Duitsland. Drie à vier uur rijden met de bus. We zouden in gastgezinnen worden ondergebracht, met zijn tweetjes. In villa's van rijke mensen. Wij fantaseerden erop los. Dat wij, Robert Stuu en ik, de grootste villa zouden krijgen. En we werden ook bij een enorm huis afgezet, met een dikke BMW voor de deur. Yes! Binnen was het ook mooi, maar na de kennismaking werden we naar de garage gebracht, waar onze matrassen lagen. En we kregen natte broodjes te vreten, met daarop van die vieze Duitse kaas. In die garage was het 's nachts erg donker en erg eng. We hebben snel gevraagd of we naar een ander huis mochten...

In Rieti, in de buurt van Rome, waren we ook geen helden. Dat was onze eerste vliegreis, ik was 11. We sliepen in een heus hotel, met z'n tweeën op een kamer. Poepchic – dachten we. Maar we deden geen oog dicht. Het hotel stond in een soort getto. De hele dag lawaai buiten en politiesire-

nes, en op het veld werden we ook al overlopen. Door fysiek veel sterkere gasten van Juventus en AC Milan.

In de C'tjes gingen we naar een toernooi in Bierbeek, Vlaanderen. Met de bus. Vertrek vanaf Amsterdam en eerst richting Rotterdam om de spelers van Feyenoord op te halen. Samen in een bus naar België, een feest was het! Eenmaal daar werd ons team doorlopend uitgescholden, door Belgische hooligans, met 'keiharde' leuzen, zoals *Ajax, da's een wasproduct*.

Het jaarlijkse hoogtepunt in de jeugd bij Ajax was het Sinterklaasfeest. Dan joelden we wanneer het licht uitging en een film van Jackie Chan werd vertoond. Dan deden we zelf ook een worstel- en karatetoernooi. In afwachting van Sinterklaas en Zwarte Piet. Piet bleek Floor Tholen, de stadionspeaker, te zijn. En we hoorden pas na een paar jaar dat Sinterklaas ook een echte Ajacied was: Michael van Praag.

In juni 2002 werd ik het Ajax Talent van het Jaar – tijdens de jaarlijkse Vanendag, de dag waarop jeugdspelers hoorden of ze mochten blijven of niet. Op die dag werden de kampioenschappen gevierd en de prijzen uitgedeeld. Nando werd topscorer. Iedereen kreeg een Ajax-vaantje, maar dat boeide me niet. Ik wilde een prijs. Ik vond het zo'n eer om tot de beste van je leeftijdscategorie te worden uitgeroepen. Van der Vaart en Steven Pienaar waren ook genomineerd. Ik won, en wist toen zeker dat ik het zou gaan maken. De moeder van Nigel de Jong zette mij en al die anderen daar-

na weer razendsnel met onze voetjes op aarde. Die hield, totaal onverwachts, een speech waarbij ze zich richtte tot de jongens die het niet hadden gered, heel indrukwekkend. Ze zei dat ze de vreugde zag bij zoveel gastjes, maar dat ze ook het verdriet bij anderen zag. Bijzonder, dat ik juist die woorden nu weer helemaal terughoor.

Heini Otto maakte ook altijd indruk. Wereldgozer, heerlijke man, recht voor zijn raap. Een lieverd, die niet hard kon zijn. Hij bracht ons wel meer professionaliteit bij. Als je niet goed in de wedstrijd zat, moest je zuinig spelen. Balbezit, korte passes, keihard werken voor de ploeg en dus niet enkel voor Wesley. 'Je mag nooit door de ondergrens zakken,' zei hij dan. Open staan, ik herinner me die kreet nog, dan draai je makkelijker weg. Ik hoorde het iedere training. 'Jij Sneijdertje, hebt zo'n voordeel door die tweebeenigheid.' En ik moest tactisch denken. Wie staat waar op het veld en waarom kies je een bepaalde voortzetting, waarom kies je met je pass voor een bepaalde speler of opening.

Na Heini Otto kreeg ik Co Jager als trainer, eindelijk eens iemand die kleiner was dan ik! Hij heeft heel veel individueel met me gewerkt, de focus op omschakeling naar balverlies verscherpt. Dat soort aspecten kwamen langzaam aan meer aan de orde tot we bij Danny Blind voor het grote werk kwamen.